

Arrest

nr. 246 605 van 21 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 bus 1
8200 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 2 april 2015 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar.

1.2. Verzoeker diende op 26 februari 2020, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 24 augustus 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 31 augustus 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.02.2020 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voornamen: [M.B.]

Nationaliteit: Russische Federatie

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Op 26.02.2020 heeft betrokkene een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) ingediend als ouder van een minderjarig Belgisch kind, de genaamde [A.S.A.] [...] in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient betrokkene niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad v State n°238.596 van 09/08/2016).

Betrokkene is tijdelijk van dit recht ontzegd. Uit nazicht van zijn dossier blijkt hij het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van acht jaar dewelke nog steeds van kracht is gezien hij nog steeds geseind staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II) tot 06.04.2023 onder de naam [A.] in plaats van [A.] als voornaam. De politie heeft via mail op 22/06/2020 de autoriteiten hiervan op de hoogte gebracht dat dit één en dezelfde persoon betreft.

Betrokkene werd door België ter fine van weigering van toegangesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Dit inreisverbod werd hem betekend op 07.04.2015 en is tot op het moment van het indienen van de aanvraag gezinshereniging en tot op heden noch opgeheven, noch ingetrokken door het bevoegde bestuur. Betrokkene bevindt zich dus onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (bijlage 13 septies) te verlaten dewelke hem is betekend op 06.04.2015, op 13/08/2018 en op 25/02/2019 alsook aan het inreisverbod hem betekend op 07/04/2015 om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor uw woon- of verblijfplaats in het buitenland in toepassing van artik[e]l 74/12 van de wet van 15/12/80.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 20 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

[...]

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt (stuk 1):

“Betrokkene is tijdelijk van dit recht ontzegd. Uit nazicht van zijn dossier blijkt hij het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Belgische autoriteiten (...)

Dit inreisverbod werd hem betekend op 07.04.2015 en is tot op het moment van het indienen van de aanvraag gezinshereniging en tot op heden noch opgegeven, noch ingetrokken door het bevoegde bestuur. Betrokkene bevindt zich dus onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

(...)

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Kortom, verweerder stelt concreet dat het verzoeker niet is toegelaten om een aanvraag gezinshereniging met zijn Belgisch kind in te dienen ... doordat hij van dit recht zou zijn ontzegd (stuk 1).

** * **

De praktijk van de DVZ waarmee werd geoordeeld dat een verzoek gezinshereniging overeenkomstig art. 40ter “wordt ontzegd” of “als onbestaande moet worden beschouwd” of “niet ingediend had mogen worden” ten gevolge van een openstaand inreisverbod is reeds zeer uitvoerig als zijnde onrechtmatig beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Belgische praktijk waarbij de DVZ een aanvraag gezinshereniging met een Belg, ingediend door een derdelander die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, niet in aanmerking neemt (i.c. hem van dit recht om het aan te vragen ontzegt) is met het arrest K.A. e.a. tegen België door het Hof van Justitie strijdig beoordeeld met artikel 20 van het Verdrag met betrekking tot de werking van de EU (VWEU).

Er bestaat immers geen enkele wettelijke basis waaruit het bestaan van een inreisverbod tot gevolg heeft dat een familielid van een Belg of Unieburger geen aanvraag tot gezinshereniging zou mogen indienen / van het recht om dergelijke aanvraag in te dienen zou ontzegd zijn.

In een analoog dossier van een derdelander die wettelijk samenwonend is met zijn Belgische partner oordeelde de RvV overduidelijk (stuk 6):

“In haar nota met opmerkingen volhardt de verwerende partij in haar standpunt dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod in België geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie kan indienen.

(...)

De Raad herhaalt evenwel dat nergens in de wet is voorzien dat het bestaan van een inreisverbod tot gevolg heeft dat een familielid van een Unieburger geen aanvraag tot gezinshereniging in België kan indienen.”

(RvV nr. 223.020 van 21 juni 2019 – stuk 6)

De betreden beslissing leert dat verweerder klaarblijkelijk blijft volharden in de boosheid...

Ook de verwijzing van verweerder in de bestreden beslissing naar artikel 74/12 Vw als zou verzoeker eerst in de Belgische diplomatieke post in zijn land van herkomst om de opschorting of intrekking van het inreisverbod moeten vragen kan de bestreden beslissing niet correct ondersteunen. De Raad van State oordeelde immers per arrest nr. 235.598 van 9 augustus 2016 reeds dat artikel 74/12 Vw enkel de modaliteiten van de opheffing en schorsing van een inreisverbod regelt, maar niet de voorwaarden voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart.

« En particulier, ni l'article 74/12 de la loi du 15 décembre 1980, qui régit les modalités de levée et de suspension d'une interdiction d'entrée, et non les conditions d'introduction d'une demande de carte de séjour, ni l'article 40ter précité qui prescrit les conditions de reconnaissance d'un droit au séjour et non les conditions de reconnaissance d'un droit à solliciter un droit au séjour ne peuvent constituer les fondements juridiques de la décision prise par le requérant.

Dès lors que le premier juge a considéré légalement qu'aucune norme n'habilite le requérant à refuser de prendre en considération la demande de la partie adverse, il a pu en déduire valablement que la décision du requérant était dépourvue de base légale. »

(RvS nr. 235.598 van 9 augustus 2016 – www.raadvanstate.be)

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest K.A. t. België gesteld dat de Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115) niet belet dat lidstaten een inreisverbod opheffen of schorsen wanneer het terugkeerbesluit, en het hiermee gaande inreisverbod, niet uitgevoerd is en de derdelander zich op hun grondgebied bevindt.

Dit is de facto ook de strekking van de instructie van directeur-generaal Freddy ROOSEMONT van de Dienst Vreemdelingenzaken van 20 maart 2014 waarin deze verduidelijkt inzake gezinshereniging op grond van artikel 40bis/40ter Vw. wanneer de betrokkene zich op het Belgisch grondgebied bevindt (stuk 5):

“Indien betrokkene voldoet aan de artikelen 40bis/40ter Vreemdelingenwet wordt het verzoek onderzocht als familielid van een burger van de Unie. Het verzoek tot gezinshereniging moet dus beschouwd worden als een impliciete vraag tot opheffing.”

In het licht van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur mag verzoeker ervan uitgaan dat verweerder deze instructies van de eigen directeur-generaal (ten andere tot op heden nog steeds diezelfde leidinggevende binnen de DVZ) volgt.

Ook de RvV verwijst in arresten naar voormelde brief/instructie dd. 20.03.2014, zie o.a. RvV 26 februari 2015, nr. 139.567.

Advocaat-generaal SHARPSTON is in haar conclusie in de zaak K.A. tegen België evenzoveel duidelijk:

“84. Gelet op mijn standpunt dat artikel 20 VWEU aan de litigieuze administratieve praktijk in de weg staat, ben ik voorts van mening dat de voorschriften inzake inreisverboden niet relevant zijn voor de beoordeling die voor de toepassing van die bepaling moet worden verricht, aangezien de aanvragen voor gezinshereniging ten gronde moeten worden onderzocht. Mochten de bevoegde autoriteiten in een bepaald geval besluiten dat een dergelijke aanvraag moet worden ingewilligd, dan zou het verblijf van de aanvrager op het nationale grondgebied namelijk legaal zijn, en zou de terugkeerrichtlijn – op grond van artikel 2, lid 1, ervan – niet langer op hem van toepassing zijn, aangezien zijn verblijf niet langer zou worden aangemerkt als illegaal in de zin van artikel 3, punt 2, van die richtlijn.”

Aldus indien verweerder bij correct handelen conform artikel 40ter Vw. en de daartoe geldende cumulatieve voorwaarden, correct had vastgesteld dat verzoeker aan alle voorwaarden voldeed en bijgevolg een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 40ter Vw. werd toegekend (nl. F-kaart), zou zulks onmiddellijk tot gevolg hebben dat welkdanig eerder ooit afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten minstens ‘impliciet docht zeker’ uit het rechtsverkeer zou zijn verdwenen ... hetgeen op zijn beurt ook ditzelfde gevolg zou hebben voor het aan dergelijk bevel gekoppelde inreisverbod (gezien een inreisverbod immers steeds slechts een accessorium is aan een bevel).

Immers, bij aflevering van een F-kaart wegens voldoen aan de cumulatieve voorwaarden inzake gezinshereniging, is welkdanig eerder ooit afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten meteen impliciet doch zeker verdwenen uit het rechtsverkeer (zie o.a. RvV nr. 193.207 van 5 oktober 2017: “que

le recours est devenu sans objet suite à l'obtention par la requérante d'une carte de séjour de type F, entraînait un retrait implicite mais certain de l'acte attaqué" – stuk 7A);

Dergelijke intrekking/ver[d]wijning van een bevel uit het rechtsverkeer, impliceert meteen ook onherroepelijk de intrekking/verdwijning van het hieraan gekoppelde inreisverbod uit het rechtsverkeer (gezien een inreisverbod slechts een accessorium is aan een bevel), zodat dit meteen ook geacht wordt impliciet te zijn ingetrokken (zie o.a. RvV nr. 206.409 van 2 juli 2018: "De bestreden beslissing betreft een inreisverbod van 27 februari 2018 (bijlage 13sexies). Het beroep komt onontvankelijk voor. De in casu bestreden beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgedied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering van dezelfde datum (bijlage 13septies). Deze bijlage 13septies werd op 28 maart 2018 door verweerder ingetrokken. Aangezien het bestreden inreisverbod steunt op het ingetrokken bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, wordt het inreisverbod geacht impliciet te zijn ingetrokken." – stuk 7B).

Ten slotte,

Overeenkomstig nummer 9 van de preambule van de Richtlijn 2003/86/EG hebben de leden van het kerngezin (dat wil zeggen de echtgenoot en de minderjarige kinderen) steeds maximaal recht op gezinshereniging. Het recht op gezinshereniging dient – overeenkomstig de richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging zoals afgeleverd door de Europese Commissie op 03.04.2014 – nog steeds als regel te gelden, terwijl de beperkingen op dit recht op gezinshereniging beperkend geïnterpreteerd dienen te worden.

Een gezinshereniging zoals ingediend conform de geldende Europese en nationale regels, kan slechts limitatief worden geweigerd op grond van de redenen van artikel 43 Vw:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf weigeren :

1° wanneer de burger van de Unie of zijn familielid valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt die bijdragen tot de erkenning van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Een openstaand inreisverbod staat hierbij niet opgenomen in de wet of in de Europese regelgeving als reden tot weigering / tot ontzegd zijn van het recht op aanvraag van een aanvraag gezinshereniging tussen een derdelander en diens Belgisch kerngezin (echtgenote en kind).

Indien een inreisverbod als reden tot weigering / tot ontzegging van gezinshereniging zou worden beschouwd, wordt bovendien een situatie gecreëerd waarbij verzoeker zijn minderjarige Belgische kinderen en echtgenote gedurende zijn inreisverbod niet zou kunnen zien in België. Dit maakt evident tevens een schending uit van artikel 3 en 9 IVRK, alsook artikel 24 van het Handvest.

Conform het direct werkende Handvest dient in elke beslissing te worden genomen in het hogere belang van het kind, terwijl elk kind het recht heeft om regelmatige en persoonlijke betrekkingen en rechtst[r]reekse contacten te onderhouden met beide ouders. Door de bestreden beslissing wordt door verweerder de situatie gecreëerd waarbij verzoeker diens Belgisch, minderjarig kind niet kan zien in België. Nochtans dient de specifieke individuele context van elk kind in overweging te worden genomen en in het licht hiervan verwijst verzoeker naar "General comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration" van 29 mei 2013 van het VN Kinderrechtencomité.

Een weigering van verblijfsrecht aan verzoeker betekent dat zijn Belgisch kerngezin, de Belgische vrouw en Belgisch kind van verzoeker, gezien de afhankelijkheidsrelatie, hun rechten als Unieburger niet ten volle kunnen uitoefenen. Verzoeker verwijst hiervoor naar artikel 20 VWEU en de arresten van het Hof van Justitie in de zaak Ruiz Zambrano (C-34/09) en Dereci (C-256/11). Het belang van artikel 8 EVRM dient te worden benadrukt (zie infra), terwijl deze bepaling overeenstemt met artikel 7 van het Handvest (hetwelk directe werking heeft).

Bovendien heeft het Hof reeds geoordeeld dat : “voor de bepaling of de weigering om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die de ouder is van een kind dat Unieburger is, voor dit kind zou meebrengen dat het de voornaamste aan zijn status verbonden rechten niet kan uitoefenen doordat het feitelijk is gedwongen zijn ouder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, het relevant is wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die een derdelander is (zie in die zin arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt68 en aldaar aangehaalde rechtspraak).” (HvJ 8 mei 2018, C82/16, K.A. t. België, punt 70)

Opdat van dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake zou zijn “moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in de beschouwing worden betrokken, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie heeft zowel met de ouder die Unieburger is als met de ouder die een derdelander is, alsmede het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder werd gescheiden (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt71).” (HvJ 8 mei 2018, C82/16, K.A. t. België, punt 72)

In casu neemt verzoeker de rol als vader op zich en staat hij, samen met zijn Belgische echtgenote, in voor de opvoeding van zijn (Belgisch) kind. Het kind is geboren op 13 december 2019 en is dus nog een baby, nog maximaal/volledig afhankelijk van zijn beide ouders.

Artikel 20 VWEU verplicht een onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen de Unieburger en de derdelander, zo wordt bevestigd in het arrest K.A. t. België (C-82/16) van 8 mei 2018.

“Hieruit volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnomen.” (HvJ 8 mei 2018, C82/16, K.A. t. België, punt 72)

In casu werd bij het nemen van de bestreden beslissing de belangenafweging zoals vereist in het kader van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 20 VWEU niet uitgevoerd. Verwerende partij is niet overgegaan tot een rigoureuus onderzoek van de individuele omstandigheden dewelke onderhavig dossier kenmerkt, zoals een onderzoek naar onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst of elders wordt voortgezet. In die zin werd geen correcte beoordeling verricht. Om deze redenen moet een schending worden vastgesteld van de materiële motiveringsplicht, samen gelezen met de artikelen 8 EVRM en 20 VWEU.”

2.2. Allereerst merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de aanvraag van verzoeker tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in aanmerking heeft genomen en niet heeft gesteld dat deze aanvraag “als onbestaande moet worden beschouwd” of “niet ingediend had mogen worden” omdat verzoeker is onderworpen aan een inreisverbod. Deze vaststelling doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat verweerder wel degelijk naar het bestaan van dit inreisverbod, en het daaraan verbonden ontbreken van een recht op binnenkomst, heeft verwezen als reden waarom hij voormelde aanvraag, die werd gedaan in functie van een Belgisch minderjarig kind, niet wenst in te willigen.

De Raad stelt daarnaast vast dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) reeds oordeelde dat, in een situatie zoals in voorliggende zaak, artikel 20 van het VWEU vereist dat vooraleer een vraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgewezen dient te worden onderzocht of “er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnomen.” (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, § 62).

Het Hof van Justitie stelde – zoals verzoeker terecht aanvoert – specifiek wat betreft de aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belgisch minderjarig kind dat moet worden onderzocht *“welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die een derdelander is”* en dat *“in het kader van die beoordeling [...] de bevoegde autoriteiten dienen rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, waarbij dit artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 70).”* Het Hof van Justitie gaf verder aan dat *“de omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat – en bereid – is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, [...] een gegeven [vormt] dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die een derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in de beschouwing worden betrokken, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie heeft zowel met de ouder die Unieburger is als met de ouder die een derdelander is, alsmede het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder werd gescheiden (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 71).”* (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, §§ 71-72).

Tevens moet worden geduïd, nu blijkt dat aan verzoeker een inreisverbod van acht jaar werd opgelegd omdat hij herhaaldelijk strafbare feiten pleegde, het Hof van Justitie ook stelde *“dat de weigering om een verblijfsrecht toe te kennen met het Unierecht in overeenstemming zou zijn voor zover zij is gebaseerd op de vaststelling dat er, met name gelet op de strafbare feiten die zijn gepleegd door een derdelander, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, ook al zou die weigering voor de Unieburger die een familielid van die derdelander is, de verplichting met zich meebrengen om het grondgebied van de Unie te verlaten (zie in die zin arresten van 13 september 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 84, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 40)”* en dat *“bij deze beoordeling [...] aldus met name rekening [moet] worden gehouden met het gedrag van de betrokkene, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied van de lidstaat in kwestie, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar van de betrokkene voor de samenleving, de leeftijd van de eventueel betrokken kinderen en hun gezondheidstoestand alsmede hun economische en gezinssituatie (arresten van 13 september 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 86, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 42).”* (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, §§ 92 en 94).

Noch uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat hij, alvorens de bestreden beslissing te nemen, het al dan niet bestaan van afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kind bij zijn besluitvorming heeft betrokken en evenmin blijkt dat hij naging of verzoeker actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker kan, gezien het voorgaande, worden gevolgd waar hij stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 20 van het VWEU werden miskend.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK